

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvaci, 1625

De insatiabili desiderio eius ad communicandum sæpius, & apparitione
pueri crucifixi. XXII

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45790)

De insatiabili desiderio eius ad communicandum sapius, & de apparitione pueri crucifixi.

1. **C**um Saluator noster Iesus Christus euangelium regni celestis predicaret, inter multa caelestia verba quae docuit, hoc saluberrimum fidei verbum de sacramento corporis sui dicebat: Qui manducat me, & ipse viuet propter me: scilicet, vel spiritualiter tantum, vel etiam sacramentaliter & spiritualiter me manducando. Aut certe nunc viuet in vita gratiae, & in futuro in vita aeternae gloriae mecum regnando. Hoc enim sacra communicatio corporis & sanguinis mei significat. Quae fidelis promissio in hac virgine indubitanter completa est, Christo mirabilia sua in ea benignissime operante. Nam cum primam ferè medietatem temporis aegritudinum suarum, parco valde & superhumano vteretur alimento: (prout in prima parte huius libri habetur) insuper & cum per reliquum totum tempus vitae suae, nullum penitus cibum nec potum sumeret: non tamen poterat haec sancta famula Dei ab hoc vitali cibo & viuifico corporis Christi sacramento penitus abstinere. Nam quantum per corporales infirmitates deficiebat in corpore, & corporalem cibum minus sumebat; tantum desiderium celestis & diuini panis in ea crescebat: atque mediante eo in spiritu confortabatur, & spiritualius intus vivebat. Vnde in principio aegritudinum suarum, per tres aut quatuor annos, semel in anno (in festo Pascha) communicare solebat; postea verò incipiente consolatione diuina, per aliquot annos bina vice Christum accipiebat.

2. Post haec matre defuncta, in tantum desiderium eius crescebat & afficiebatur ad communicandum, quòd sex vicibus aut amplius, corpus dominicum plena fide & deuotione praecipua, in singulare animae suae solatium & subsidium sumebat. Et hoc ipsum frequentius accepisset, nisi curatus ecclesiae sibi denegasset. Vnde & si quando ab eo sacram communionem corporis Christi suscipere petebat, inuitè satis & contra voluntatem suam ad eam veniebat, super quo ipsa valde dolebat. Nam quanto diutius aegrotando iacebat, tanto amplius corporaliter cruciabatur & deficiebat. Et quanto plus in corpore cruciabatur, tanto magis in diuino amore feruebat. Et quanto magis ad amorem Dei inflammabatur, tanto omnipotentis Dei gratia amplius in ea operabatur.

3. Post haec mirabilis quaedam visio apparuit virgini, deside-
rio

rio communicandi flagranti. Nam quædam visibilis imago pueri crucifixi, cum quinque vulneribus apparuit ei in lecto cubanti; quæ postea in hostiam sacramentalem cum eisdem vulneribus versa, in aere supra mappam lecti eius pependit, qua virgo erat pro parte cooperta. Misit ergo nuntium curato ecclesiæ, ut ad se veniret, & Christum in hostia sibi apparentem videret: quam etiam quidam alij oculis suis viderunt. Deinde petijt, ut hanc hostiam sibi communicandam tribuat, ac dictis eius & operibus diuinis non diffidat. His auditis, licet dubius tradidit ei hostiam visam, quam virgo sibi dari petijt, & reuerenter accepit. Post huius hostiæ mirificam apparitionem & deuotam susceptionem, tanto diuino amore & sacræ communionis desiderio cor virginis accendebatur, quod pluribus annis per omnem quindenam, venerabile Eucharistiæ sacramentum de manu sacerdotis sumebat: quem etiam multa prouidentia & subtilitate ab hoc uti oportebat: quia aliàs illud insumere præ debilitate non potuisset. Postea verò parum aquæ pro ablutione ei porrigebat, ob cuius modicitatem, tantam difficultatem patiebatur in gutture, quod vix poterat eam deglutire. Interdum tamen non porrigebat aliquam ablutionem, propter nimiam insumendi grauitatem. Et hic quidem status communionis eius, vsque ad annum Domini millesimum quadringentesimum vigesimum primum.

4. Ab hinc autem vsque ad mortem suam, communiter patiebatur febres quartanas, & interdum quotidianas pro subleuatione animarum à purgatorio. Quo tempore, tanto diuino amore flagrabat, quod communiter (quando tempore quartanæ febris accessum febrilem non patiebatur) duobus diebus coniunctim de manibus confessorum suorum communicabat. Erat autem hoc sanctum & venerabile corporis Christi sacramentum virgini infirmanti, non solum spiritualis animæ eius refectio, sed etiam corporis afflicti releuatio quædam & sustentatio. Præcipuè tamen, tempore subtractæ gratiæ ac diuinæ consolationis priuamine, hoc sacrosanctum Dominici corporis epulum, crebrius sumebat in singulare subsidium. Nam interna diuinæ consolationis gratia, erat sibi corporis & animæ refectio, quam sæpius experiebatur in abundantia spiritus & lætitiæ cordis: ex cuius iterum carentia, in tantum corpore debilitabatur, quod quasi sine spiritali refectioe, non valeret sustinere & corporaliter viuere. Ideo (ut dictum est) corpus Christi ardens sitiebat, & in sustentaculum vitæ accepit; ne in peregrinatione præsentis, sub onere afflictionis lassata expiraret. In cuius sumptione, tanto diuino lumine frequenter illuminabatur, quod sicut corporalibus oculis

cor-

378 DE VITA B. LIDÉVVIGIS VIRGINIS
corporaliter videbat: ita & ipsa super caelesti hoc lumine perfusa, omnia interiora sua oculo mentali perspiciebat. Hoc idem & in cæteris temporibus saepe ei contigit, in præsentia luminis diuini & raptu vitæ contemplatiuæ. Vnde & postea tempore ariditatis suæ & subtractione consolationis, cum per diuinam dispensationem hanc illustrationem non sentiret, dicere intra se solebat: O vbi nunc sunt dies illi, in quibus interiora mea interno oculo solebam intueri, sicut corporis oculo corporalia videbam? Sicque in ea perficiebatur illud Sapientis dictum: *In die bonorum, ne immemor sis malorum: & in die malorum; ne immemor sis bonorum.*

CAPVT XXII.

De febre Balduini pueri, & domini Ioannis confessoris eius.

1. **H**Abebat autem apud se virgo desolata pro aliquali solatio, in extremo tempore ægritudinis suæ filium fratris sui Balduinum nomine puerum duodennem, quasi continuè sibi ministrantem. Qui, vt firmiter retineret, quæ apud eam mirabilia fiebant, & frequenti experientia cernebat, salubri verberè & pro quodam miraculo, in recordatione mirabilium suorum, infirmitatem febrium ei à Domino procurabat. Vtebatur namque idem puer iuenculus amphora quadam, ex qua potare solebat.

2. Circa festum igitur Natiuitatis beatæ MARIÆ virginis, anno illo ante diem obitus sui, præcepit virgo eidem puero vesperè iam factò, vt amphoram suam tenui potu repletam, apud lectulum suum collocaret. Manè factò aduocans puerum, iussit vt amphoram tollerèt, & potaret. Cùm ergo amphoram accepisset, inuenit eam nouo quodam poculo Dei dono repletam: quasi in ea esset confectio facta ex mixtura cinnamomi, & aliarum specierum suauiter redolentium, ac saporosè gustantium. Sicut autem hæc virgo secundum multitudinem tribulationum, quibus quotidie flagellabatur, diuinis etiam consolationibus refouebatur: sic è conuerso, prædictus puer accepto & potato, quantum volebat, de præfato poculo; eodem die cœpit languere, & successiue diuersis febribus inquietari, vsque circa festum natalis sancti Martini Episcopi, eiusdem anni tempore hyemali. Ex eodem autem poculo miraculoso, diuersi homines etiam potabant, non tamen aliquas infirmitates, sicut præfatus puer incurrebant. Similiter & diuersi alij liquores in eandem amphoram per integram hebdomadam missi, saporem suauissimi poculi bibentibus præbuerunt, absque molestia tamen alicuius infirmitatis. Hoc ergo